

Hunyady György

Sárospataki

Sárospataki Ifjusági Közlöny

.....

Főszerkesztő :

Társszerkesztők :

Felelős szerkesztő :

Király Zoltán

Császár József, Kovács József, Képes Géza

Darányi Lajos

.....

TARTALOM: A hitigazságtól — a meg-
bizonyosodásig. — Radványi Sándor :
Kótajban. (Vers.) — Király Zoltán : Okt.
6 án. — Császár József : Ma elszakadt...
(Vers.) — Királydaróczi : Útiképek. —
Farkasfalvi Mauks László : Tudom, hogy
vár . . . (Vers.) — Győry Kálmán : Piritós,
az alanyi költő. — Arday László : Teme-
tőben. (Vers.) — Részlet . . . — Radvá-
nyi Sándor : Őszi színek. (Vers) — Kép-
telen : Apróságok — Császár József :
Ujhelyben . . . Gyárfáséknál . . . (Vers.)
— Diákadamák. — Egyleti élet. — Hírek.
Szerkesztői üzenetek.

.....

Megjelenik július és
augusztus kivételével
havonta egyszer.

Szerkesztőség és kiadóhivatal :
Sárospatak. — Kollégium.

Előfizetés :
Egész évre ... 4 pengő
Félévre ... 2 pengő

Sárospataki Ifjusági Közlöny

XX

XLIII. évfolyam.

Október hó.

1927.

Főszerkesztő :

Király Zoltán

Társszerkesztők :

Császár József, Kovács József, Képes Géza

Felelős szerkesztő :

Darányi Lajos

Hiszek egy Istenben, hiszek egy hazában,
Hiszek egy isteni örök igazságban,
Hiszek Magyarország feltámadásában! Ámen.

A hitigazságtól — a megbizonyosodásig.

Csudálatos dolog ez az igazság. Először is azért, mert részekre nem osztható. Semmi sem áll távolabb az igazságtól, mint az a felfogás, hogy van relativ igazság. Legfeljebb annyi engedhető meg, hogy vannak, akik csak sejtik vagy csak látják, vagy pedig csak kerülgetik az igazságot. Ez azonban kiesik a számításból, mert az igazságot birtokolni kell. Csudálatos az igazság továbbá azért, mert azt teremteni vagy alkotni nem lehet, azt találni kell. Elképzelhetetlenül gazdag ez a világ. Isten számtalan igazságot rejtett el, amik az idő folyamán, a kereső életek munkája folytán, mind elő fognak kerülni.

Sokan azt mondhatják, ha nincs relativ igazság, akkor az egész világ egy összevisszaság. Ezer és ezer párt áll egymással szemben és mindenik azt állítja, hogy neki van igaza. Mi itt a kritérium? Az, hogy a valódi igazság kötelez. Akinek sok pénze, nagy vagyona, vagy pedig megfelelő szolgálati éve van, az nyugalomba vonul. De az, akinek csak egyetlen igazsága van is, az úgy érzi, hogy csontjaiba tűz rekesztetett, hogy jaj neki, ha ő nem keze, vagy szája igazságának; annak még ellenségei táborába is el kell menni, hogy bizonyosságot tegyen: itt állok, másként nem tehetek. Megfejtethetlen rejtély, hogy hogyan tud az

az igazság évezredekig az ismeretlenség homályában maradni, amelyik emberét megtalálva, csodákat művel. Másrészt pedig az isteni kegyelem legnagyobb ténye, hogy a gyöngé ember lehet az igazság megtalálója és hordozója; hogy az igazság magával ragadja és így eljuthat nagy dolgok megtapasztalásáig, egész a megbizonyosodásig.

A hitigazság megbizonyosodássá léételének ünnepe október 31. is. Amire az emberi lélek addig csak remegve gondolt, amit az előtt nagy rizikóval megvásárolni vagy kiérdemelni akart, azt most felismerte Isten ingyen kegyelmében. A kegyelemben megbizonyosodott lélek számára aztán fal lett a biblia, Pál apostol imádságos lelke, mely boldogító visszhangot hallatott: „Nincsen immár semmi kárhóztatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak.”

Ezért a mi október 31. ünneplésünk nemcsak egy nap történetének emlékünnepe, hanem az isteni kegyelem megtapasztalásának drága alkalmá is. Különösen nekünk kell ezt meglátnunk, magyaroknak. Bűn nélkül nincs kegyelem. Büntudat nélkül nincs kegyelemmegtapasztalás. Másrészt nem egészséges és valódi az a büntudat, mely nem vezet el eddig. Október 6. nekünk a gyász, a fájdalom, a bűnbánat napja. Méltó felhívás az október 31.-re való készülődésre. Lássuk meg azért e két nap egymásért való létét. Lássuk meg azért, hogy az október hatodiki 13 és október 31. ugyanazon igazság két oldala.

Az égő csipkebokorhoz közeledő Mózeshez így szólt az Úr: „Ne jöjj ide közel; oldd le a te saruidat, mert az a hely, ahol állasz, szent föld.” Legyen azért október 6. a mi számunkra a sarumegoldás napja, hogy október 31.-én beléphessünk a „Szent Földre,” hogy lakozásunk is lehessen ott nekünk, hontalanná lett szegény magyaroknak.

~~~~~

Kótajban.

Dr. Gulyás Józsefnek küldöm.

De jó, de jó itt . . . kedves otthon — benned . . .
 . . . A szívem itthon nótát énekelget.

A nagy udvaron anyám dolgozik . . .
 Szívében zeng az örök, tiszta hit.

Apám tanít az öreg tanteremben . . .
— Valami édes emlék gyűl lelkemben.

Bent régi butor, firhang, sok fiók . . .
. . . . A szeglet mélyén legyen fog a pók.

Ülök csendben és nézek szeliden . . .
— Úgy elfogul, elsőhajgat szívem.

Én Istenem, de jó is itthon élni . . .
Egy szebb jövőben hinni és — remélni!

Kótaj.

Radványi Sándor.

~~~~~

Okt. 6-án.

Irt a a Főiskola imatermében tartott vértanúk ünnepén elmondotta *Király Zoltán*
főiskolai szénior.

Mélyen tisztelt Ünneplő Közönség!

A gondviselés bőven gondoskodott arról, hogy minden kornak, minden népfajnak legyenek eszményei és ezeket gondosan őrző emlékei. — A berlini Arzenál, a párisi Pantheon, az amerikaiak WASHINGTON szobra ékesen hirdeti egy-egy győzedelmes népnek diadalait. A magyar nemzet pusztuló dicsőségének számtalan hasonló jelzője van. Az egyik a Muhi pusztán 1241-ből, a másik Mohács mezején 1526-ból, a harmadik Nagymajtény síkján 1711-ből, a 4-ik — vagy talán már 10-ik, melyet ma ünneplünk: az aradi temetőben 1849-ből, végül a leggyászosabb, a legátkosabb: Trianonban 1920-ból. Porba omlana egy fényes történelmi múlttal rendelkező ország minden dicsősége, a hálátlanság kemény ítélete illetné meg, ha elfeledkeznek eszményeiről és nem ünneplné meg hőseit.

Gyűjtsuk föl hát az emlékezet apró mécsseit, mert ezekből lesznek az eljövendő nagy nemzeti diadalok messzire ragyogó örömtüzei. Emlékezzünk a mai napról, melyen az egész Csonkaország mély megilletődéssel tekint Arad felé, ahol megtaláljuk múltunk dicsőségét, jelenünk fájdalmát, jövőnk reménységét.

Mint minden igazi ünneplésben, úgy a miénkben is jelenné válik a múlt, kilépnek mohos sírjaikból az eltemetettek és elvonulnak lelki szemeink előtt Aulich Lajos, Batthyányi Lajos, Damjanics János, Desseffy Arisztid, Kiss Ernő, Knézits Károly, Láhner György, Leiningen Károly, Nagy Sándor József, Pölsenberg Ernő, Török Ignác, Lázár Vilmos, Sweidel József és Vécsey Károly.

Mélyen tisztelt Ünneplő Közönség! Ősi, örökszép vonása az emberiségnek, hogy amikor valamelyik vezéralakja örök álmra hunyja le szemét, jól esik — kegyeletből és az elvesztése miatti bánatból — elzarándokolnia arra a helyre, ahol a hős hamvai nyugosznak, hogy erősítse hitét, hogy merítsen abból a nagy hazaszeretetből,

amely annak tulajdona volt. Mi most ezt nem tehetjük meg. Új fáj-dalmak szivettépő világában élünk, mely még szomorúbbá válik. ha arra gondolunk, hogy nagyjaink tetemeit elrabolták tőlünk. Az ő szellemük jön hát el mihozzánk, hogy vigaszt nyújtson, bátorítson, ők maguk jönnek el hozzánk, kiknek neve 78 éve fel van írva minden igaz magyar homlokára, szívébe. Nevük egy kulcs, mely bánatos lelkünk könnyzilipjét nyitja meg, hogy hatalmas árával sebeket tépjen, emléket idézzon és új elhatározásokat szüljön.

Nevük egy zászló, mely alatt százezrek vívnak még dicsőséges harcot, nevük egy népnek szimbóluma, mert régen eszmévé vált és azt jelképezi, hogy amig ilyen fiai lesznek e hazának, biztosítva van dicsősége. jövője, ereje.

Soha igazabb ügyért fegyvert nem ragadtak, kardot nem rántottak, mint ők 1848 ban. Nemzeti történelmünknek egy tündöklően fényes fejezete kezdődött el ekkor s ha a háborúnak, a vérontásnak csak halvány józósúltsága lehet ezen a világon, akkor erről elmondhatjuk, hogy elkerülhetetlen szükség, sőt kényszer volt. Sokszor hallottuk okait: nem volt alkotmányunk, nemi volt szabadságunk. Sokszor lelkesedtünk eseményein, amikor elnéztük csatáképeit, sokszor borult el az arcunk, sokszor hullattunk könnyeket és sokszor szorult ökölbe a kezünk, amikor azt olvastuk: az orosz túlerő előtt le kellett tenniük a fegyvert s Komárom várának bukása után Haynau császári biztos vérről ült meg az 1848. okt. 6-iki bécsi forradalom első évfordulóját Aradon. Haragja elsősorban a kapituláció után kezébe jutott vezérek ellen irányult s valamennyiüket kegyetlen halállal végeztette ki, akik között egyedül Lázár Vilmos ezredes, a többi 12 honvéd tábornok volt . . .

Igy lett alakjuk a történelemé, martírságuk napja pedig hallgatólagos közmegegyezés alapján gyászünneppé, míg 1906-tól kezdődőleg hivatalosan is megünnepeli az országot.

Mélyen tisztelt Ünneplő Közönség! 78 év múlt el azóta, hogy az utolsó magyar szabadságharcot a világsi fegyverletétel lezárta. 78 éve annak, hogy e szabadságsereg legendás hőseivel magyar Golgothává avatták Aradot. Ettől a perctől kezdve nemzedékről-nemzedékre száll a 13 vértanú emlékezete, mert az idő mulhat fölöttük, de emléküket nem mossa el soha. Dalt sző róluk az utókor hálás kegyelete s áhitattal említi neveiket minden jó magyar. A mítosz köre, a glória fénye övezi alakjukat, melyből csak fény és vigasztalás fakad. — Okt. 6-án ezért száll a lelkünk a világsi mezőkre s onnan az aradi vesztőhelyre. Okt. 6-án ezért egyesülnek a magyar sóhajok és indulnak el Arad felé. Útközben megrázzák az őszi, sárgult falevelet, a hervadó virágot, dalt csálnak ki belőlük: a bánatos magyar lélek síró nóta hangját

Mélyen tisztelt Ünneplő Közönség! Az aradi 13-at a Gondviselés választotta ki az emberek milliói közül a mi számunkra, hogy a végtelen időnek egy pontján végrehajtsák azt, amire a magyar nemzetnek szüksege volt. Kivételes élet, kivételes halál volt osztályrészük, amikor azok eszme hódította meg és tette vértanúkká őket. S bár le-

verettek, emlékük él, mely a távol ködén sem homályosodik el és megtanúljuk belőle, hogyan kell a hazát igazán szeretni, óvni és védeni, hogyan kell érte tűrni és szenvedni, megtanúljuk, hogy idegenben nincsen számunkra hely, itt élnünk s halnunk kell! Ez volt a 13 szabadsághős hagyatéka. ez a mi legszentebb drága örökségünk.

Azóta új vértanúkat áldozott a magyar föld. Milliók haltak meg a közel múltban is különböző csatatereken. Lelkes oroszlanok a roham fergetegében, békés pipázó emberek a lövészárkok mélyén, repülőgép bombájától, földalatti aknák robbanásától, szuronytól vagy puszkagolyótól, amely borzalmas volt ugyan, de a legszebb halál. Ha közös sírba temették volna őket, a sír tengermély, a hant hegy-magasság volna... És mégis az aradi kis halom, a rajta emelt gránit obeliszk, amelyre 13 név van vésvé, jobban fáj nekünk. Ezer harcoló hősnek halála nem olyan fájdalmas többé, mint egyetlen, védtelen emberé. Innen van az, hogy okt. 6. legszentebb gyásznapunk, innen van az, hogy évfordulóján az ősz minden hervadó virágját hintjük oda, a tizenhárom tábornok sírjára.

Mélyen tisztelt Ünneplő Közönség! Talán sohasem torlódott össze Magyarország történelme folyamán olyan hatalmas sorozata az eseményeknek, mint a mi életünkben. Volt-e idő, mely jobban kényszerítene a tradíciók erejével nemzetünket, hogy abba a sorba álljon, melynek élén az aradi vértanúk haladnak? Volt-e idő, melyben jobban kellett az akaratot edző gyász, melyben jobban kellett az emlékezés, mint ma, az egymásra torlódott események szédítő zuhatagában?

De hiába harizkát át testünkön, lelkünkön a sok pusztító véres fergeteg: valamennyi újabb diadal vagy újabb csatavesztés után tölük veszünk példát és erőt új győzelemhez s ha kell, új talpraálláshoz!

Azt üzenjük tehát ellenségeinknek, hogy ha van nemzet Európában, mely drágán, túlzottan fizetett szabadságáért, akkor mi vagyunk azok, akik a legnagyobb árat fizettük érte. Szabadságunkat letiporni, földünket elrabolni tehát nem lehet, míg egyetlen magyar él ezen a drága, szomorú földön.

Mi pedig többé ne könnyel, gyásszal, hanem munkánk gyümölcseivel, eredményeivel próbáljunk áldozni a nagy vértanúk emlékének s akkor itt ujjaszületés lesz, nem halál!...

~~~~~

Ma elszakadt . . .

Ma elszakadt az álmok habselyemje,
arany foszlányban fürdőzik a kert.
Apró szilánkok csillogó szallagja
álom-verembe önti szeptembert . . .
Az elfakuló csipkék ködfonatja
lágypárna lombra fekteti a dért . . .
Az erdők éje harcba száll visongva
A dúló körmű vad októberért . . .

Én most tüzemben, újszárnyam kibontom . . .

és álomkincsem épp úgy szórom szét,

Mint vad patájú centaur-október

halált zszibongó iszonyú neszt . . .

Császár József.

~~~~~

Útiképek.

A K. I. E. nagy német tanulmányútjának résztvevőit röpi a gyors az emberi élet látható csodáinak szép alkalmi felé. Folyók, dombok: erre lakott valaha Árpád törzse. Sebesen maradnak el városok, már elhagytuk a megszorodott bánhidai turult is. Alig pár órányira Pesttől, már osztrák kalauz csal meg arcátlanul a magyar pénzzel való jegyváltásnál. De künn még olyanok a falvak, mint mifelénk, talán csak szomorúbbak nekünk: megszállott magyarok. Német állomáson túl biztatón ágaskodik egyetlen tornyon a kakas, a mezőn pedig vidáman rakják a kereszteteket. Egyik főiskolás úti-társammal beszélgetünk: színmagyar kálvinista falvak. Közben átrobogunk a régi országhatáron is és keressük, miért is lett egyszerre igazán idegen a vidék képe? Figyeljük a részleteket: tényleg más a falujuk, a ház, a templom De a legidegenebb hogy más a mezőjük. Itt is épp aratnak, de nincs keresztjük. Az „élet“ praktikus gulákban áll...

*

Mi 10 másodperccel előbb érkezünk — szellemeskedik valaki — mert a hosszú vonat legelső kocsiján vagyunk. De hiába vártuk be a legutolsót is, a szíves fogadtatás késik, sőt el is múlik. Pedig ebéddel vártak. Persze nem bankett. Szolgabíró és tanár stb. . . urak, meg a diákok is versenyt szellemeskednek. gúnyolódnak afőlött, hogy az evés itt nem kultusz. hanem csak táplálkozás. „Brot“-juk azonban tényleg nem kenyér, hát a sovány nimőt kósztot fűszerezni kell. Magyar művelt úri társaságban, a Christlichen Verein Junger Männer palotájában még mindig szegényebbek a gondolatok, hogy sikamlós adomákra imádság után is sor ne kerülne.

*

Hosszan sétálunk a szebb utakon, majd földalattin Schönbrunnba megyünk. Klasszikus francia parkban tipikus polgárfamiliák nyüzsgenek. A császári kastély felső emelete bérkaszárnyaként szerepel. Minden sejteti, hogy nemrégén sokkal szebb, de csak nagyon keveseké lehetett. 40 termen végigvezetnek. Mindenütt letűnt dicsőség szomorúság őszi illata árad: századokon játszották itt az Ember tragédiája 4. színét. Milyen szomorú, hogy a főszereplők közül senki sem ismerte (talán II. József) a fenséges színjáték tragikumát. Azok sem, akik külsőleg annyira átélték. Itt van Mária Thérézia Millionssaale-ja. Avatatlan szemlélőnek alig káprázatosabb a többinél, pedig minden-leleményességet megerőltetve tudtak csak beletékeozolni millió ezüst tallért, mikor a Jászság és Kunság elzalogosítása is csak 40.000-t

szerzett hozzá. Milyen vaknak kellett lenni a magyar anyák könnye csillogása iránt a 18 gyermekes császárnőnek, ha ilyen discrét-irígyre stilizált aranyfallal emelt maga köré felül nem mult pompát.

*

Legcsodálatosabbak Bécsben is az — emberek. A Ker. Ifjúsági Egyesület palotája életéről azért írok, mert nálunk is készül ilyen. Olcsó ízléses és keresztyén ellátást ma nálunk nem lehet így együtt kapni. Reggel 8-kor bezárják az éttermet, könyvkereskedést és a ház minden lakója és alkalmazottja összegyűl énekelni, imádkozni, bibliát olvasni. Ez a kezdet valami sajátos keresztyén gyöngédséget, ízt, örömet áraszt az egész napra. Mindig magyarul néztem őket, mégis — elfelejtették velem a honvágyt.

*

A magyar vendégszeretetről való minden eddigi tapasztalásomat fényesen túllicitálta egy osztrák fiatalember. Fáradhatatlan volt a leg-önzetlenebb szolgálatokban, vasárnap egyenesen szülői házánál látott vendégül. Egyetlen kapocs az volt közöttünk, hogy ő komolyan vette a keresztyénséget és ilyen szemmel nézett reám. A legdurvább uccai benyomások közt oldalán nem éreztem magam árván idegennek. Végül kiderült, hogy ő az Egyesület „Empfangskommission“-ja egyedül és a saját zsebéből.

*

Ugyanezt a lenyűgöző szívességet kellett tapasztalnom a Theologienheimban is. Egyszerűen azért, mert theologus vagyok, azonnal helyet adtak maguk között — „gratis“. Mikor jut addig a mi theologiáinkon a magyar vendégszeretet, hogy mi is „ingyen“ megismerhetnök egymást? . . .

*

Jellemző Bécsre a sok kedves tér; legtöbbször zeneszerzők szobraival. Talán mégis legszebb a Mária Theresia tér, a császárnő monumentális szobrával Négy sarkán hatalmas lovasszobrok, maga a talapzat is történelmi csoportokat örökít négy oldalon. Oldalt jó távol két gyönyörű múzeum, elől a Burg nyújt pompás keretet a térnek, — csak hátul rontja a harmóniát az udvari istálló. Arra néz alul a magyar szoborcsoport, ott jutott hely Hadik és Nádasdy uraiméknak . . . Ez Bécsnek a jellemző, symbolikus magyar beállítás. Bocskai koronája, magyar nép verejtéke és daliás huszárok vére, ti vagytok a háttér amin Bécsnek dicsősége alapszik. Gazdaságod magyar szenvedés, szépséged magyar bánat szülte. — Vontatva kérdelem bécsi barátomtól:

Nem gondolod, hogy a magyar tábornokok előkelőbb helyet vívtak ki maguknak Mária Theresia oldalánál?

Nem! Császáraink mindig kiváltságos kegyben részesítették a magyarokat.

*

Először voltam arra utalva, hogy egy idegen világot spontán értsek. Nagyon erősen intuitíve kellett fogadnom a hatásokat és egé-

szen átadtam magam ennek a szellemi magatartásnak. Egymásután a legkülönbözőbb benyomásai a világvárosnak: magyar művész, „Carmen“-je az Operában, Wien und Wiener kiállításuk, egy gigászi modern epos: Amerika filmen, hatalmas múzeumaik, legtarkább és legfájóbb magyar vonatkozások, képtáraik, Burg, kripta és kincstár, uccai életük és bibliaóráik, hangversenyeik és tüntetéseik; mindezt sűrítve újraélni egy képben a Stephansturból, — hirtelen mégis feltört bennem a sok megézés és érzés után elemi erővel a gondolat: Ime egy metropolis, mely gazdagság, régiség, szépség, kultúra — és sokszorosan több, mint a miénk. Hát kisebb, szegényebb a magyar lélek, amelyet magunkban érzünk, ennél, amely most produktumai-ban ilyen lenyűgöző, holott nincs nemzeti géniusza? Mikor ránk sötétedett okt. 6.-a, náluk talán akkor öltözött kötestbe a művész lelkéből egy gigászi hadügyi palota. Ilyenkor élően álmodom, hogy erőink csodalehetőségek és bűnbánattal kiáltom Széchényi igéjét: Magyarország nem volt!... Hogy lesz e, azon fordul meg, hisszük-e tettekkel és készülünk-e életünkkel a XX. század új magyar 48-ára!?

*

Az evangélikus theologiai fakultás hallgatói között számos magyar fiú van; czipszerek, szászok és alföldi német lutheránusok. Magyarul tudnak, — de érezni nem. Nemcsak nemzeti öntudatot nem fedezhettem fel, de hiába kérdezősködtem az evangélium diadalútja felől is; semmi jelt nem láthattam rajtok keresztül, ami náluk is utalna a szerte e világon induló diadalmas vallási reneszánsz felé.

Soha olyan szépnek nem láttam a pataki várat és a mi theologiankat, mint mikor köztük szomorkodva itthon találtam reménységet.

*

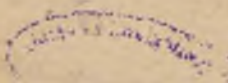
Hazafelé... Ismét magyar útitársakkal: Én vagyok D... ben a legdisznóbb szájú diák!... hát nem ismeri nevemet? Híres pap az apám! — Megilletődtem a magyarságnak és a kálvinistaságnak ilyen öntudatos kivirágzásánál és áhítatos figyelemmel igyekeztem tanulni. (Meg is fizettem a tandíjt.)... Nézze kollega úr, itt van II. Ottó apostoli királyunk kongregációjának jelvénye. 4 év múlva behozzuk. Egész biztos, mi mind ezért küzdünk! Ez a jogi álláspont.

Eszembe jut bécsi ismerősöm mondása: „Nálunk ez nem probléma. Sok bajunk van, de ezen — Istennek hála — már túl vagyunk.“

*

Gyönyörű a Dunapart ragyogó verőfényben. Ép vár csak Ausztriában büszkélkedik: Hainburg. A dévényi rom mellől a milleniumi emléket is felrobbantották az új „hódítók.“ Pozsony, Komárom, Párkány vidéke — mennyi szomorú szépség. Vidáman ültünk már Bécsben magyar terrotoriumra, MFTR hajóra, de csak Pesttől 40 km.-re érünk az első balparti magyar állomásra. Nemsokára elhagyjuk Visegrád, és Salamontornyát is. Felette még látszik távol Mátyás palotájának romja! Ezt is Habsburgok rombolták le — adjuk nekik a romokat is, mondja valamelyikünk a jogász kollegának...

*

Távol csillog már Budapest fényben úszó panorámája. Ki idézi a legaktuálisabb verssort?

„Röpülj hajóm, röpjél hajóm, rajtad a holnap hőse“

kiáltom örvendve-kacagva.

Mögöttünk, az elhagyott császárvárosban pedig azóta már égett a földi igazság palotája. *Királydaróczi.*

~~~~~

Tudom, hogy vár . . .

Tudom, hogy engem Valaki vár.
Mint tavaszt a tél és őszt a nyár.

Tudom, most karjait kitárva
Ölelni hív, mert koldús, árva.

Tudom, lángol, eleped értem,
Pedig a csókját sohse kértem.

Tudom, szerelmes, bűnös asszony,
Mindent ígér, hogy ott marasszon.

Tudom, hazudna, mint a Másik
És üldöznék az elbukásig.

Tudom, hogy egy csókja többet ér,
Mint száz szüzi csók, mely hófehér.

Tudom, ha jönnék, félne, fázna,
Míg egyszer aztán megalázna.

Tudom, hogy hódít, amerre lép,
Mert sok férfiszív lett tört cserép.

Tudom, sorsunk olyan mostoha,
Nem érthetik meg egymást soha! . . .

Farkasfalvi Mauks László.

~~~~~

Piritós, az alanyi költő.

Irta: Györy Kálmán.

Piritósról, a szélnek eresztett theologusról egy időben az a hír járta a régi diákvárosban, hogy erkölcsileg meghalt, mert a bormérésekben már hitele nincs, alanyi verseit legfeljebb a nagyvágók lapja hozza, de szívéből minden lány kizárta; ami már nagy dolog és komoly baj. Nagyon hamar elterjedtek ezek a hírek és nyiltan be-

szélték mindenütt. Ám a Piritóst lezáró sirköre Guttman úr, az örök hitelező tette rá a pecsétet. A kollégium előtt ácsorgott ugyanis, hátán a zsákkal, mikor kifogyván a büntetőjogi kódexek feltárásából — figyelem gerjesztésre emelte meg a pipa csutorát. Piritós úrnak már nem hiteleznek egy garast sem. — Ez többet jelentett a váci huszonöt évi fegyháznál.

Ám annál nagyobb meglepetést keltett, mikor mint lázító hír járta be a diáktanyákat és az iskolakert zugait, hogy Piritós, az alanyi költő megérkezett. Ez a nagyvizsgák előtt egy pár héttel volt. Nosza, nagy csoportosulások támadtak — jogászok, hitészek, prepák és al-fel-gimnázisták tárgyalták óriási hűhó mellett a kivételes eseményt. Mert Piritóst, attól kezdve, hogy saját ellenőrizhetetlen állítása szerint farkasokkal verekedett, mint tisztos ünnepi követ — szárnyára vette a dicsőség szellője és meghordozta a diákvilág egén.

A pletykadombon ácsorogtak hát hatalmas táborban a diákok. Középen az öregebbjei, jeles tógátusok — szélről a selejtesebbjei és ágaskodó mendursereg. Azon tanakodtak, hogy honnan cseppenhetett be oly hirtelen és váratlan megdöbbenés gyanánt Piritós? Ujhely felől nem jöhetett, mert az ideális lelkű Pogrányi egész nap ama tájon ibolyázik — látnia kellett volna. Bodroghalász felől annál kevésbbé, mert a Pityergő dombról feltűnt volna a nagy férfiú, meg bizonyny jelezték volna az ott kóborló mendikánsok falat rengető üdvördítésükkel. Végre aztán valamelyik mély gondolkodású diák viít megoldást a találgatások tömkelegébe azzal, hogy Piritós a halhatatlanság egéből jöhetett le, mert látta, hogy a Király-hegy lejtőin ereszkedett alá és igen elködlő volt ódivatú, zsiros kájzerje. Áhítatos csend követte ezt a megállapítást; bár a skeptikus jogászok kétkedőn és nagyképpen mosolyogtak nyirott bajszuk alatt — ez alkalommal hallgattak és nem éltek ellenvéleménnyel.

És jól is tették, mert abban a percben feltűnt Cziczu felől az alanyi költő. Terjedelmes alakja, mint sötét felhő mozgott egyre közelébb a járdán. Járása dübörgő volt és a dübörgésbe olykor bele-rengett hangos szuszogása. Bár kájzerje két béleletlen szárnyát mesz-sze oldalra fujdogálta a pajzán szél, mégis látszott, hogy a külső zsebek hatalmasan meg vannak terhelve; jobb oldali zsebben nagy üveg nehezkedett, bal oldalon rengeteg papircsomag kandikált ki: alanyiságok, szívbéli reménytelenségek termékei.

A diáktáboron erős ihlet vett erőt, mikor a nagy férfiú eme szókkal köszöntött közējük: Szervusztok pataki diákok! De hang nem akadt, üdvözlő szókra nem nyitak a torkok, néma csodálat ejtette rabul a sziveket. Piritós félremagyarázta a csendet; arra, hogy már neki lőttek, hogy kutyába sem veszik. Könny lepte hát be zavaros szemét, harcsa bajuszát és szétálló szemöldökét felrántotta — magasba lendítette jobbkezével a félmázsás iratsomagot és széles melléből bánatbafürösztött. zordon hangok törtek elő. Édes Cimboráim, hát nem ismertek? Én vagyok Piritós, a nagy alanyi költő! Hozom nektek az „alagyáimat“ — mit, hogy nem kell? Jaj, vége e népnek, melynek ifjúsága így becsüli meg nemzeti nagyjait!

Mindezeideig nem szólt senki, nagy csend volt — csak az üveg-
ből ömlött valami italféle hangos kotyogással alá, a Piritós torkán,
hogy a vulkáni hontiúbánatra enyhítő balzsamként hasson. E diákok
előtt ismerős, kotyogó hangra felszabadultak a kedélyek és felvillan-
tak a szemek. Bunkó, a régi cimborá üdvözölte is. Szervusz Sándor,
honnan fuj a szél!? Tőlem feléd! — adta meg az alagyák költője,
mire hangos kacagás, riadalom támadt és a fékevesztett diákság ri-
valogva emelte körül vállain a nagy férfiut.

Minekutána a kéziratok alanyi gerjedelmeket tünne utáni fize-
tésre szétkapkodták, baráti poharazásra vitték el Piritóst az öreg,
kiérdemesült diákok. A „London“ csárda roskadt falai üdvözlő beszé-
dektől és lelkes nótáktól hangzottak. Majd régi eseményeket adott
le Piritós, miken pár száz esztendővel ezelőtt esett át és nyílt szívtien
megvallotta, hogy az égi Olympuson lakik már régebb idő óta
Bachussal meg a többi halhatatlanokkal, onnan jött el most egy kis
baráti ölekezésre.

Éjjel felé azzal ment ki Piritós, hogy jön mindjárt. De nem
jött. Hasztalan keresték aggódó diákok mindenfelé, nem találták.
Hatvány Károly méltatlankodott. — Hol lehet ez a vad marha? —
szólt és Piritós nevét végig ordította az alvó uccákon Ekkor már
talpon volt minden diák és izgatottan tárgyalták a Piritós eltűnését.
Átkutattak minden zugot; futó bajnokok rohantak Ujhelynek, Halász-
nak, de pár perc múlva azzal jöttek vissza, hogy ötven kilométeres
körzetben nem találták. Jó tüdejű diákok leszálltak a Bodrog fene-
kire s pár óra múlva azzal jöttek fel, hogy ott sincs. Eltűnt, mint
kő a vízben.

Hajnal felé aztán a kollégium elé vonultak, hogy megállapod-
janak valami magyarázatlanban. Pipára gyújtottak a vén diákok és a
mohos falnak dőlve gondolkodtak — az apró diákok pedig szívdob-
ogva lesték a szót — felfedését Piritós alanyi költő eltűnésének.

Reggel felé aztán megszólalt fontoskodva Bunkó. Hogy hová
lett Piritós? Az Olymposra vonult fel — világos, hisz megmondta,
hogy ott lakik. Nyugodjatok hát meg és várjatok — pár száz év
múlva megint el fog jönni s akkor meglátjátok újra.

Bunkó hamiskásan mosolygott és őrtült, hogy újra tódított egyet
Piritós alanyi költő legendaszerűségén.

~~~~~

Temetőben.

Köröttem süppedt és új sírok
Füvel és virággal fedettek . . .
Itt néhány évtizeddel előbb;
Amott csak tegnap temettek.

És mindenik néma, zárt halom
Titkot, emléket, bújt rejteget —
. . . Vajjon röget melyik dobott rá;
A szeretet, vagy gyűlölet? . . .

Arday László.

Részlet

„A theologus, mint próféta“ című s a kaposvári theologus konferencián előadott dolgozatból

Egy ferde gondolattal, egy még ferdébb eszközünkre fogok rámutatni. Nagyon sok prédikációt hallottam és olvastam, melyekben vagy az egyes részek konkluziója, vagy pedig az egész fináléja így summáztatott: olvassátok azért a bibliát. Azaz — magyarul szólva — a mi prófeciánk csúcspontja ma ez: olvassátok a bibliát. Nem mondom én azt, prófétatársaim, hogy ez nem helyes, nagyon is helyes, csak hogy nem elegendő. Hadd jöjjön világításul egy paradoxon: olyan mértékben nem *elegendő*, amilyen mértékben nem elegendő egy aranyhegy egy gömböstitű megvásárlásához. Nem az üdv a gömböstitű (ezt nem is lehet megvásárolni), hanem az életnek millió meg millió szétforgácsolt feladata. Ez a szó, ez az imperativus, hogy: olvassátok a bibliát, az Isten szava és nem a prófétáé. Isten szájából ez nemcsak, hogy elegendő, hanem maga a kegyelem, mert azt jelenti, hogy Ő kijelentett örömezenetét be akarja plántálni a mi bánatfelhős egű szívünkbe is . . . de a próféta részéről való állandó hangoztatása és *csakis* ennek a hangoztatása, az nem egyéb, mint a talentumok földbe ásása: tehát *mulasztási bűn!* Vezesse a bibliaolvasásban a próféta a népet. Járja be maga az égető naptüzü Ninive minden fő- és zuguccáit; tisztítsa meg ő maga a gazzal benőtt, kövekkel betemetett, de még mindig kristálytisza forrásvizeket. Legyen a kezdeményezés az övé, mert csak akkor pozitívum az előbb említett imperativus. Pál apostol azt mondja, hogy ő a görögnek görög, a schythának, schytha lett . . . Így kell nekünk is foganatosítanunk — mint vincelléreknek, sáfároknak — a nagy szőlősgazda bő termést igénylő parancsát: talajhoz mérten ültetni, kapálni, permetezni.

Nagyon emberileg szólva: a katolikusok ellen még 42-es mozsár-ágyú a mi bibliaolvasásunk, de a baptistákkal és nazarénu-sokkal szemben divatból kiment kováspuska.

Mit cselekedjünk azért? Legelőbb értsük meg egymást. Nem kevesebbet akarok én, testvéreim, hanem még többet! Pál apostol úgy nyilatkozik, hogy kezdetben tejnek italával táplálta gyülekezeteit. A nagy álomból és betegségből felocsúdott világot így kezeljük mi is. Csak az tud öntudatos lenni, aki erős. Csak az tud a helyzet ura lenni, aki maga szabad az ezer meg ezer földi kísértéstől. Ha Isten szavának mondtuk előbb a bibliaolvasás feltétlen szükségességét, akkor — ifjú próféta társaim — halljuk meg előbb mi. Mi legyünk Urunknak akaratát ismerő lelkek és szolgák. Mert különben hiába hirdetjük Isten akaratát. Az Ő többször említett parancsa csak írásjelezeve érthető. Ezt az írásjelezést pedig életünk adja meg. Ez által tehetünk végére pontot, felkiáltójelt . . . de kérdőjelt is . . .

A történeti egyházak garanciája az igazi próféta papokban van . . . te benned, testvérem, én bennem, meg egy harmadikban. Nekünk kell azért az „evangéliumi életet“ legelőbb magunkévá tenni, hogy

a debreceni „Lelkész-Egyesület“ Ceruza aláírású gondolkozója kétségbeejtő szavaival ne egy nazarénusnak nyújtsa az elismerés pálmáját. Azért nevezem ezt kétségbeejtőnek, mert ehhez foghatót csak a „Szerelem bolondjai“-ban olvastam, de hisz annak szerzője Jókai, a regényíró volt.

Darányi Lajos.

~~~~~

Őszi színek.

Az ősz fuvalma már a kertben jár . . .
Borongós, tarlott, üres a — határ.

A földre koppan egy-egy ért dió . . .
. . . Az őszi-rózsa, immár elnyiló.

A réteken már erüst szálak szállnak . . .
A cinkék őszi-nótát citeráznak

A harmatosfű fázósan remeg . . .
. . . Lassan lehullnak mind a levelek.

A tarlókon a nyulak meglapulnak ;
A folyók mentén pásztortüzek gyúlnak . . .

Az ősz már itt van . . . fölhangzik zenéje
És egy napon eltűn az égnek kékje.

Kótaj, 1927 október.

Radványi Sándor.

~~~~~

Apróságok.

Epistola non erubescit (a levél nem pirul el), tartja a latin példaszó. Helyes. Ugyan mit használna az emberiségnek, ha el is pirulna. Ezzel szemben, gondoljuk csak meg, ha — mondjuk — a *tükör* el tudna pirulni, nem redukálnának-e minimumra a világ hiú embereinek a száma? . . .

*

Szerencse, hogy az árnyék fekete. Ha fehér volna, még ráfognák, hogy az ember második „én“-je.

*

Ki ne ismerné el annak a tételnek a helyességét, hogy : „kellemes érzés az, ha az ember átesik azon, amitől fél“. — De vajjon így áll-e az *eset* akkor is, ha félelmünk tárgya pl. egy hátom méter magas drótkerítés?

*

Egy angol professor majmot akar emberré „nevelni“. Milyen jó, hogy szegény tudósoknak a művelet fordítottjával nem kell vesződniök! . . .

*

Legtöbb gazdag fiú abban látja főkötelességét, hogy a sors helyett gondoskodik arról, hogy atyja vagyona „ne nőjön az égig“.

*

Ton tethnékota mé kakologe! (a holtakat ne rágalmazd) Sokan ez ősi írott törvényt meglehetősen szabadosan fordítva így alkalmazzák: „Csak az élőket rágalmazd!“

*

Kezdő poéták legtöbbször *csak* azért nem lehetnek beérkezett költők, mert saját „szüleményeiken“ kívül más verseket nem olvasnak.

*

— Miben hasonlítanak egymáshoz a szemtelen ember, meg a sötétkék ruha?

— Minden piszkot felvesznek.

*

A népszerűséget keresni: hiba. Megtalálni: érdem.

*

A baráti ölelések legtöbbször sikeres kísérletezések az ember Siegfrid-kereszijének megkeresésére.

*

„Míg a szerencse veled: gyűlnek melléd a barátok,
Am ha eged beborúl: árva-magadra maradsz.“

(Tristia Ovidius.)

Milyen fájdalmasan csodálatos tény, hogy mikor e verssorokat először van alkalmunk olvasni. már akkor az élet, ez a kegyetlen író, rég rákarcolta lelkünk „tabula rasa“-járá ugyanezt sivár prózában! . . .

*

Az unalom luxuscikk, mely után fényüzési adó gyanánt lelkünk üdeségét fizetjük.

*

„Virgo . . . caede madentes terras Astréa relinquit.“

(Metam. Ovidius.)

Astréa, az igazság istene többször visszatért a földre, legfőlebb a neve változott Aristeidészre, Mátyásra, vagy egyéb nevekre. A világháború után megint elhagyta a „vértől csepegő földet“ s úgy látszott: örökre. De ime: most egy angol lord személyében ismét mutatkozik.

*

„Nem mind arany, ami fénylik.“ Ez igaz. Ebből viszont az emberek azt következtetik, hogy: „mind fénylik, ami arany.“ Pedig ez meg nem igaz.

*

Aki hazafias költeményt ír, tulajdonképen egy váltónak ír alá, melyet lelkiismeretbeli kötelessége életével beváltani, mihelyt azt a Haza kívánja.

*

A boldogság olyan, mint a csalóány. Alacsony helyen szeret fészkelni.

*

Minden közvélemény által gyanusított, vagy épen vádlott egyén dilemma előtt áll. Ha mentegetőzni próbál, fejére dördül a szörnyű diktum: „Qui se excusat: incusat (ki mentegeti, az *vádolja* magát). Ha meg hallgat, a vádlóbíró cinikus mosollyal jegyzi meg: Qui tacet: approbat (hallgatás: beleegyezés).

*

Egy ódairóhoz.

Plajbászod hegyezed: szép. Nagy hang, szónoki póz: szép.
Ömlik a frázis: szép. S ez neked *óda*? — Fene!

*

Költetni annyi, mint hangokat kicsalni egy láthatatlan hegedűből, melynek húrja — a költő lelke — ég és föld között feszül meg; melynek „lelke“ az ihlet, vonója az élet és szordinója a halál árnyéka.

*

A körmondat olyan dió, melynek míg héját feltörjük, elmegy a kedvünk magvának élvezésétől.

Képtelen.

~~~~~

Ujhelyben . . . Gyárfáséknál . . .

Egy elzsibbasztó álmot rejtő este
a rádióban orvosát keresve . . .
Hullámok öblén álltunk hangja lesve . . .

Ott messze fent! . . . a Koporsó-hegy ormán . . .
zászlókat bontva dült a máglya-fény . . .

A roskadt város leüszkölt hitébe;

Botondként tört be a bizó remény.

Császár József.

~~~~~

Diákadomák.

Sehogysen megy a gólyának a héber olvasás az első kollokviumon. Csak egyben következetes: a patachot (az „a“-t) mindig kábecnek („á“-nak) ejti. Végre kitér a tudós professzor: Hm, kérem, nem tetszik tudni olvasni, nem „á“ az, hanem „a“.

Nagytiszteletű Ur kérem, nálunk Gömörben úgy ejtik, — védekezik Tahó, mindenkor kész leleményességével.

*

Vele történt az alábbi eset is. A pütkösti legációban, mikor már rászánta magát az apagólyaságra, vagyis, hogy megismétli az első évet: nagyon megtetszett az atyafiaknak. Ünnepe másodnapján délelőtt templomból kijövet, mivel éppen nem volt papjuk, mindenáron meg akarták választani. Tahó egyre tiltakozott: Nem lehet, nem lehet.

— Hát már mér ne lehetne . . . önérzeteskedik a kurátor.

— Azért, bácsikám, feleli Tahó, mert én még csak jövőre leszek első éves.

*

Két harmadéves kollokvenst ezekkel a szavakkal fogad az erkölcs-tan helyettes professzora:

— Kérem, egy egészen új módszert fogok bevezetni. Aki többet fog tudni, annak adok jobb jegyet.

*

Pótérettségén is megbukott egy emberemlékezete óta pataki diák. Mikor tudomására jutott a szomorú eredmény, búsan jegyezte meg: No csak — részletekben szakadok el az Anyaiskolától.

*

A késői szeptemberben bejövő „B” listás másodévest félrehíva értesíti a legmagasabb negyedéves:

Nagyon kedvesen érdeklődtek már utánad Patakon.

Kik, kérlek? — áruld el! . . .

Névsor szerint mondjam? Adler úr, Czeizler úr és Neuman úr. Persze mindenütt adósága volt „ünneputánra.”

*

Sapkáját keresi a szórakozott tanár. Már háromszor is elment mellette, de még mindig nem vette észre. Végre megszólal: Fiúk, igazán mondhatom, adjátok vissza a sapkát; úgyse lesz jó senkinek . . . mert elég nagy! . . .

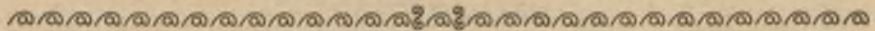
*

Theol. kari határozat értelmében minden hittanhallgatóra nézve kötelező volt a belmissziói munka a nyári szünidőben.

Amint szeptemberben a kollégium előtt újra összesereglettek, kikérdezték egymást élményeikről és végzett munkáikról. Még javában folyt a beszélgetés, amikor egy feltűnően széles arcú kollega közeledik a társaság felé, aki legalább öt kilót hízott a vakációban.

Meghíztál Gyula! — fogadják a többiek.

Közbeszól valaki: Ja, kötelezővé volt téve a bel — misszió.

Egyleti élet.

**A Sárospataki Akadémiai Atlé-
tikai Club** 1927 szept. 21-én tar-
totta alakuló közgyűlését. A tiszti-
kart a következőképen választotta

meg: Elnök: Papp Géza IV. é.
hh. Alelnök: Hörcsik Béla III. é.
hh. Szertárnok: Arday László IV.
é. hh. Pénztárnok: Csontos László

IV. é. hh. Jegyző ellenőr: Varga János IV. é. hh. Bizottsági tagok: Nyitray Béla IV., Gáthy Lajos III., Ignác István II. és Horkay Barna I. é. hh.

Az „Ifjúsági Egylet“ szeptember hó 26-án tartott alakuló közgyűlésén tisztikarát a következőképpen választotta meg: elnök: Király Zoltán főisk. szénior, jegyző: Arday László IV. é. hh., bizottsági tagok: IV. évről: Perjéssy László és B. Nagy Lajos, III. évről: Fülöp Sándor és Gáthy Lajos, II. évről: Szabó Lajos és Csathó József, I. évről: Halász Károly és Horkay Barna, a gimn. VIII. oszt.-ból: Medgyasszay Pál és Técsy Béla, VII. oszt.-ból: Majoros István és Szaszák Bertalan. Ez egylet keretén belül, mint a Közlöny szerkesztői: főszerkesztő: Király Zoltán főiskolai szenior, felelős szerk. Darányi Lajos IV. é. hh., társszerkesztők: Császár József IV. é. hh., Kovács József III. é. hh., Képes Géza VIII. g. t., kiadóhiv. főnök: Bagócsy Lajos IV. é. hh.

Az Ifjúsági Betegsegélyző Egylet szept. 26. án tartotta tisztújító közgyűlését dr. Kun Zoltán főiskolai orvos és Király Zoltán szenior elnöklete alatt. A tisztikar tagjai: elnök: dr. Kun Zoltán, alelnök: Király Zoltán szenior, jegyző: Gecse Endre IV. é. hh., ellenőr: S. Nagy Lajos IV. é. hh. Bizottsági tagok: Darányi Lajos, Eröss Gyula, Mauks László, Benke Imre, Képes Géza és Harsányi György.

A Hittanhallgatók Egylete az elmúlt szept. hó folyamán 3 gyűlést tartott, mely alkalmakkal értékes megnyitó beszédet tartott Darányi Lajos ifj. elnök, komoly és mély frásmagyarásokat tartottak Kovács József és Császár Jó-

zsef, Gergely János pedig „Néhány szó a lelkipásztor gyakorlati életéről“ címen tartott felolvasást. Okt. 6. át diszgyűlés keretében ünnepelte meg az Egyletet a következő programmal: Imádkozott Csathó József II. th., írásmagyarázatot tartott S. Nagy Lajos IV. é. th., Mihály Ignác: A Balaton háborgása, zongorán játszotta Csathó József, ünnepi beszédet mondott Darányi Lajos ifj. elnök, Muraközy Gyula: Magyar legenda, szavalta Varga János IV. é. th. — Az ünnepély a theol. professzorok jelenlétében folyt le s egy csokor volt az Egyletet lelkéből kitépve, mit az aradi hősök sirhalma fölé helyezett. — Különös elismerés illeti az Egyletet épen azért, mert keresztülvitte azt, minek hiánya ősidőktől fogva érezhető volt, de ez a hiány még sem talált ez ideig pótlásra. Megalakította az állandó bibliaköröket s mostan már csaknem minden theol. szobában az Ige életet adó forrásaihoz hajolnak esténként vágyakozó lelkek s ezáltal is erősebbé teszik azt a hitet, mely élő víznek folyamait van hivatva kitermelni a pásztor után váró nyáj számára. Az Isten áldása legyen munkáik felett.

A Főiskolai Énekkar szept. hó 21—22-én alakította maga tisztikarát. Elnök: Nyitray Béla IV. hh., főprecentor: Nyitray Dezső IV. hh., alprecentor: Csathó József II. hh., protokántorok: az I. tenorban Császár József IV. hh., a II. tenorban Varga János IV. hh., az I. basszusban Papp Géza IV. hh., a II. basszusban Arday László IV. hh. Az énekkar karnagya Szűcs Ferenc főiskolai ének- és zenetanár. — Okt. 6-án a főiskola ünnepélyén és a hősi halált halt

diákok emléktáblájának megkoszorúzásánál szerepelt az Énekkar először. Folyó hó 15—16-án pedig Abaújszántóra hívta meg az Énekkart a vendégszerető gyülekezet. Nagy lelkesedéssel készülnek reá s remélhetőleg siker fogja fáradságukat koronázni. Ismerkedő estélyét az Énekkar f. hó 8-án tartotta meg a tápintézetben hagyományos keretek között, mely alkalommal dr. Rácz Lajos theol.

akad. igazgató és Nyitray Béla ifj. elnök mondottak felköszöntőt.

A „Hegyaljai Farkaskölyök“ kiscserkészcsapat f. hó 2-án ujoncozást tartott, mely alkalommal 9 lelkes kisleány vett fel tagjai sorába. Nagy lelkesedéssel indulnak a nehéz útra, hol sok nehézség, de nagy gazdagság vár rájuk. Cserkészéletükhöz „Jó munkát“ kívánunk.

Hirek.

A Sárospataki Ref. Főiskola Tanári-kara és Ifjúsága október hatodikát ebben az évben is megünnepelte és pedig reggel 8 $\frac{1}{4}$ órakor a városi templomban tartott istentisztelettel, ahol Király Zoltán s. lelkész, főiskolai szenior olvasott a Bibliából vigasztaló igéket (Jer. Siralmi I. 1—10, II. 22—24.) és imádkozott. Délután 3 órakor a főiskolai imateremben tartatott emlékünnepelelyel, melynek műsora a következő volt: 1. Szabados Béla: „Hiszek egy...“ Énekelte a fiskolai Kórus Szűcs Ferenc új ének- és zenetanár vezetése mellett. 2. Emlékbeszédet mondott Király Zoltán főiskolai szenior. 3. Ábrányi Emil: „Az aradi 13“. Szavalta Tóth Miklós VII. g. o. t. 4. Sztojanovics Jenő: „Október 6-án“ c. gyászdalát énekelte a főiskolai Kórus. 5. Fekete Gyula: „Vértanúk ünnepén“ c. költeményét szavalta Misley József I. é. hh. 6. A Himnuszt énekelte a közönség. Ezt követőleg a hősi halált halt pataki diákok emléktáblájánál volt ünnepi megemlékezés, ahol Nagy József a Bocskay Bajtárs

Egyesület vezére mondott rövid beszédet a főisk Kórus két ének-száma között. Az ünnepélyen szép számmal képviselte magát városunk minden társadalmi osztálya, adózván a vértanúk emlékének.

Nagy Béla theol. tanár nyugdíjazása — saját kérelmére — folyamatosan van.

Csontos Józseftől, a nyugugalomba vonult gimnáziumi igazgató-tanártól, a gimnázium tanári kara f. hó 15-én társas-vacsora keretében búcsúzik el.

Kiss Elek, majdnem minden élő pataki diák tornatanára, 1927 október 1-én, 48 munkás esztendő után megvált Főiskolánk szolgálatától. Patak határának szépségét senki se ismeri jobban, mint ő; hegyeinek tüdőt tisztító, lelket üdítő levegőjét nálánál senki sem használta ki jobban. Innen van, hogy alakján az időnek még most is csak tiszteletet követelő nyomai látszanak és nem az öregséggel járó gyöngeség. Addig, amíg a tornatanári szék betöltését nem nyer, a torna tanítását szívességből elvállalta. Tartsa meg Isten

megérdemelt nyugalmának napjaiban is irigylésre méltó egészségében!

Miskolcon f. hó 24-én igazgatótanács, 25-én pedig egyházkerületi közgyűlés lesz. Az utóbbi tárgya: 1. három gimnáziumi tanszék betöltése (latin-történet, ének, torna). 2. a gimnáziumi internátus felépítésének ügye.

A gimnázium harmadik osztályában, a tanulók nagyarányú számbeli megnövekedése miatt, megtörtént a párhuzamosítás. Több osztályban is (V.) szükség lenne erre. Ha a tanulók beiratkozásában ezután is meglesz az utóbbi évek folytonos növekedése, akkor az Igazgatótanács, ahol csak szükségét látja, keresztülviszi a költséges, de sok tekintetben üdvös párhuzamosítást.

A gimnáziumi harmadik osztály párhuzamosításával szükségessé vált latin-magyar tanszék betöltésére, a gimnáziumi tanári kar ajánlása folytán, a főiskolai gondnokság Szathmáry Lajos latin-görög-magyar szakos tanárt alkalmazta, mint helyettesét. Örömmel üdvözöljük, mint az ifjúság igaz barátját, aki cserkésztsízt is. Patakon tartózkodásának második napján eddig még nem tapasztalt lépést tett: megjelent a theologus gyűlésen; egy hét múlva pedig kritikát mondott a Közölnyről, szóval érdeklődött az egész házról, amiben lakik, nemcsak saját szobájának négy faláról. Isten hozta körünkbe, Isten áldja meg itteni munkáját.

A sárospataki állomás új főnöke, Glósz Nándor, már el is foglalta állását.

Főiskolai ének- és zenetanárul az Igazgatótanács egyhangúlag B.

Szűcs Ferencet ajánlotta. Megválasztása fölött a folyó hó 25-én tartandó egyházkerületi közgyűlés fog dönteni. Nagy reménységgel nézünk a tehetséges fiatal tanár munkája elé.

A főiskolai konviktus 317 diáknak ad ellátást. Ebből 257 gimnazista, 60 theologus. Összesen pedig 337-en veszik igénybe az Anyaiskola konyháját. Mindenütt a legnagyobb rend és pontosság van özv. Jármay Lászlóné konyha-vezető és Szilágyi Benő felügyelő tanár dicséretére.

Pápai diákok Sárospatakon. A pápai ref. főgimnázium 40 tanulója Fejes Zsigmond, Dr. Lakos Béla, Varga László gimn. tanárok és Miklós Imre vezetése alatt tanulmányi kirándulásuk alkalmával meglátogatták Sárospatakot, ahová 7-én este érkeztek s másnap délelőtt 11 óráig a Főiskola vendégei voltak. Megtekintették a Rákóczy várat és nevezetességeit, a Főiskolát és intézményeit: a nagykönyvtárat, a szépészeti és régészeti muzeumot, a tápintézetet, ahol érkeztek is. Innen indultak Szerencsre, Nyiregyházára, Debrecenre, hogy megismerjék a Csonkaország még megmaradt értékeit és szépségeit.

Külföldön levő pataki diákok. A mult számban említettekén kívül *Benke* Kálmán, Közölnyünk mult évi főszerkesztője, volt főiskolai szénior, tanulmányait Berlinben, a Kollégium Hungaricum-ban folytatja. *Nagy* József, volt kórus-elnök, pedig a strassburgi egyetemre iratkozott be. *Szakall* János kollégánk Kampenben végzi a theologia IV. évfolyamát. Isten áldása kísérje idegenben is ezeket a magyar pásztorokat.

Előfizetésüket beküldték: Dr. Ambrus István Sajószentpéter 5 P. Almássy Bözsike Megyaszó 2 P. Baksy István Szikszó 4 P. Bálint Bertalan Ricse 4 P. Ballsay Bertalan Olaszliszka 5 P. Balogh Sámuel Tállya 2 P. Borsos József Szolnok 4 P. Dr. Bencze Ferenc Rákosliget 4 P. Bernáth István Viss 4 P. Berey Ferenc Egerszög 8 P. Bocsor Ilonka Tiszakarád 2 P. Csabay István Kiskinizs 4 P. Dr. Gesztelyi Nagy László Kecskemét 5 P. Göndöcz István Hernádnémeti 2 P. Gecse István Nyirtura 4 P. Emődy László Sátoraljaúj hely 2 P. Jámbor Annuska Balsa 2 P. Igaz József Bodroghalász 4 P. Jakab András Sp. 4 P. Janka János Gégény 4 P. Kövy István Szárazberencs 4 P. Dr. Kiss László Gyula 2 P. László Kálmán Zsámbok 4 P. Molnár Béla Új Iórinfalva 4 P. Makó Dezső Erdőbénye 2 P. Mikes Géza Diósgyőrvasgyár 4 P. Namény Pál Gibárt 4 P. Dr. Nagy Péter Veszprém 10 P. Pósa Péter Cserépfalu 4 P.

Dr. Panka Károly Bp. 5 P. Pédery Ica Mezőcsát 5 P. Szabó Irénke Debrecen 260 P. Dr. Phillipp Ernő Bp. 4 P. Dr. Piskóthy Ferenc Bp. 8 P. Dr. Pallay Sándor Bp. 4 P. Dr. Révész Kálmán Miskolc 10 P. Dr. Révész Imre Debrecen 4 P. Ragályi Géza Kispeszt 4 P. Rác Lajos Bp. 5 P. Rác Gábor Bp. 4 P. Ifj. Radványi Sándor Kótaj 2 P. Szilágyi Ida Gönc 2 P. Szűcs Ernő Bp. 4 P. Szádvary József Abaújszántó 2 P. Dr. Szabó József Kenézlő 4 P. Dr. Székely György 4 P. Szerkerkay Ica Sp. 5 P. Szatmáry Lajos Sp. 2 P. Tomory Pál Pászab 4 P. Técsy Lajos Veszprém 5 P. Traub Aranka Bátorlak 4 P. Tomory Dezső Szabolcs 6 P. Dr. Tárczy Jenő Bp. 4 P. Báró Vay Elemér Alsózsolca 4 P. Veress Taktaharkány 4 P. Világhy Ilonka Selyeb 2 P. Witek Imre Sp. 4 P. Zsoldos Benő Bp. 5 P. Szilvássy Jenő 4 P. Szirmay Andor Bp. 4 P. Urbán Balázs Sp. 2 P.

Szerkesztői üzenetek.

Kéziratok a szerkesztőség címére küldendők. Kéziratokat nem örzünk meg és nem adunk vissza.

R. S. Kótaj. A verseket köszönettel hozzuk. Szívesen várjuk a többiekét is. Üdv.

K. M. Cigánd. Nem szününk meg remélni.

H. I. Debrecen. Hosszabb verse talán többet mondana. Próbálja meg.

P. I. Mecsát. Kezeit csókolva köszönjük az üdvözlét és a pénzt. Tökéletes kiademény volt. Igaza van. Szívük is van a szerkesztőknek, nemcsak — eszük.

S. L. Carteret. Levél megy. Addig is üdv.

B. L. Putnok. „Hábijá vönistech“.

Sz. B. Csaroda. 'Fán' Mada fáj?

Kiadja: a főiskolai Ifjúsági Egylet.

Kiadóhivatali főnök: Bagócsy Lajos IV. é. hh.

Czeisler Izidor
divatáruháza
Sárospatak
(a Kossuth Lajos-utcán)

Állandó raktár: férfi-, női- és gyermek-harisnyák, zoknik, sapka, kalap, ernyők, katonai cikkek, csipkék, rövid-, és kötöttárúk, illatszer, pipere, férfi- és női fehérneműk.

Csicsery József
cserep-kályhaüzeme
Sárospatak

mely Zemplénum megyében
a legrégebb és legnagyobb.
∴ Alapított 1902-ben ∴

Készít a sárospataki legfinomabb tűz-álló kaolínból a legújabb modern stílusban és kivitelben mindenféle színben és nagyságban cserep-kályhákat, kandallókat és takaréklúzhelyeket. - Továbbá ócska kályhajavítások. átrakások vidéken is gyorsan és pontosan eszközölte nek.

Kályhámért 10 évi jótállást vállalok
Olcsó árak! Előzékeny kiszolgálás!

A m. kir. Koronaörség szállítója!

Cím:

Csicsery József, kályhás
Sárospatak

Kitüntette Budapesten 1920-ban.

Koncz Ferenc
angol és francia cipész
Sárospatak,
(a református templomközben)

Megrendelésre készít elsőrendű férfi és női cipőket, csizmákat, varrott és szegezett talppal a leg-egyszerűbbtől a legfinomabb kivitelig, melyekből állandó raktára is van. csakis elsőrendű anyagból, szolid árak mellett. Javítások gyorsan és gondosan eszközölte nek.

Ifj. Szepešs István
CUKRÁSZDÁJA
SÁROSPATAK,
(a ref. főiskola mellett).

Vállal: lakodalmi-, alkalmi torta és egyéb cukrászsüteményeket.

Vidéki rendelések posta útján rendelve is a legpontosabban eszközölte nek.

●
Rádió állomás.
●

Vidékiek találkozóhelye!

Legszebb ajándéktárgyak nagy választékban!

Joggal mondja az angol:
„Time Is Money“
(Az idő pénz.)

FONTOS Önnek, hogy tudja a pontos időt?

Keressen fel még ma és **kérje az „én” órámat** 3 hónapi próbaidőre. Meg fog győződni arról, hogy lehet olcsón és mégis **megbízhatóan pontos órája.**

Órák, mindennemű ékszerek, dísz tárgyak, **valódi ezüst** evőkészletek **kedvező részletfizetést** feltételek mellett kaphatók.

Spitz Pál

órák és ékszerész, Sárospatak.

Vidékre **választéko**t készséggel küldök!!
Varrógépek és kerékpárok gyári raktára!

Fodrász-

és borbélymunkák

legpontosabban eszközöletnek

Dobozy István

Sárospatak.

☞ a Patikaközben. ☞

*a diákság felkarolt borbély és fodrász-
mesterének modern műtermében.*

40 év óta áll fenn

**id. Szepessy István
sütődéje.**

Sárospatak legrégebb, legked-
veltebb péküzlete.

Minden nap friss

péksütemények,
fehér és barna kenyerek.

Neumann Mór

Állandó raktár:

térfi, női- és gyermekharisnyák,
zoknik, sapka, kalap, ernyők,
csipkék, rövid- és kötöttárúk,

illatszer, pipere,
férfi és női fehérnemük.

Nyomatott a ref. főiskola könyvnyomdájában Sárospatakon.